

MEIRO★TOOLS

ΕΡΓΑΛΕΙΑ ΓΙΑ ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ ΧΡΗΣΗ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2012

02

““ Με θλίβει το γεγονός ότι οι κοινωνικοί εταίροι έχουμε βγει από το παιχνίδι. Σήμερα άλλοι κανονίζουν για εμάς, χωρίς εμάς. Καταφέραμε να αυτοκαταργηθούμε επειδή δεν καταφέραμε να συνεννοηθούμε. (...) θα πρέπει να πάρουμε ένα μάθημα για το μέλλον. Τις κόκκινες γραμμές τις πληρώνουν στο τέλος οι εργαζόμενοι*”

★ Γαλανόλευκη γκρίνια και κατήφεια

★ Μα, πού είναι το φοιτητικό κίνημα;

★ Who is Χού

★ Ο Άκης φυλακίστηκε, η Ελευθεροτυπία έκλεισε και μεις δε νιώθουμε και πολύ καλά τελευταία..

* Τάδε έφη Δημήτρης Δασκαλόπουλος (Πρόεδρος του ΣΕΒ).

μια έκδοση των **Metro★Tools** / εργαλεία για αυτόνομη προλεταριακή χρήση

Οι Metro Tools είναι μια αυτόνομη πολιτική ομάδα. Σαν αν λέμε: Συλλογικότητα - Σκέψη - Συζήτηση - Συμφωνία - Αυτόνομη (από κόμματα και ΜΜΕ) δράση... και άλλα τέτοια σπάνια ζώα.

Στο όνομα βάλαμε τη λέξη “εργαλεία” γιατί αυτό είναι που ζητάνε να μας στερήσουν τα αφεντικά και αυτό είναι που πρέπει να ξανακατακτούμε καθημερινά: τα διανοητικά και πρακτικά μας εργαλεία.

Επίσης βάλαμε και τη λέξη “Μητρόπολη” γιατί είναι η καλύτερη λέξη που ξέρουμε για να περιγράψουμε το κοινωνικό μας περιβάλλον, αυτό το πανηγύρι εμπορεύματος όπου οι εργάτες είναι εργάτες ακόμα και όταν δεν είναι στη δουλειά, ακόμα και όταν είναι άνεργοι, ακόμα και όταν είναι νοικοκυρές...

Για επικοινωνία:

metro.tools@yahoo.com

autonomia71.wordpress.com

Επίσης μπορείτε να περάσετε από την κατάληψη του αρχείου 71 (Καλλιδρομίου και Ζωσιμάδων 7, Εξάρχεια) κάποια **Πέμπτη (17.00-20.00)** ή **Σάββατο (12.00-16.00)** να τα πούμε από κοντά.

Στο Αρχείο 71 μπορείτε να βρείτε και έντυπο υλικό μας, καθώς και πολλά ακόμη ενδιαφέροντα. Το υλικό του αρχείου είναι προσβάσιμο σε άτομα και συλλογικότητες που επιθυμούν να το αξιοποιήσουν για αυτομορφωτικούς και κινηματικούς σκοπούς.

Γαλανόλευκη γκρίνια και κατήφεια

Όλα κι όλα. Μπορεί ο “μέσος γερμανόπληκτος” να βρίζει από το πρωί ως το βράδυ τη Μέρκελ και όλο της το σόι, μπορεί να σιχτιρίζει με τους “κωλογερμανούς” που “μας έχουν πεθάνει”, εξακολουθεί ωστόσο να έχει μια χαρά αντανάκλαστικά. Για αυτό, άλλωστε, και όταν η γερμανική οικονομική εφημερίδα Handelsblatt είπε στις αρχές του Σεπτεμβρίου μια δυο αλήθειες για την ελληνική περίπτωση, αμέσως έσκασε ένα χαμόγελο συννεοχής και λούφαξε για μερικά λεπτά στο μαξιλαράκι του πατριωτισμού, για να ξαποστάσει:

“Δύο παράγοντες επηρεάζουν καθοριστικά σήμερα το μέλλον της Ελλάδας. Η **Οικονομία και η Γεωπολιτική**. Αν με βάση αυστηρά οικονομικούς όρους η Ελλάδα θα έπρεπε να βγει ή να αποβληθεί από την Ευρωζώνη, με βάση όμως γεωπολιτικούς όρους πρέπει οπωσδήποτε να παραμείνει σ’ αυτή. Μπορεί η Οικονομία να συνηγορεί σήμερα υπέρ της εξόδου της Ελλάδας από την Ευρωζώνη, η Γεωπολιτική εντούτοις καθιστά ένα τέτοιο ενδεχόμενο σχεδόν απαγορευτικό για τα συμφέροντα ολόκληρης της Ευρώπης και ιδιαίτερα της Γερμανίας. Χαμένοι επί χρόνια μέσα στις στατιστικές του τρόμου, που προβλέπουν συνεχή επιδείνωση της ελληνικής οικονομίας, δημοσιονομικό εκτροχιασμό και μη βιωσιμότητα του δημοσίου χρέους, τεινουμε να βλέπουμε το μέλλον της Ελλάδας

αυστηρά με οικονομικούς και χρηματοπιστωτικούς όρους, ξεχνώντας τις εξίσου καθοριστικές γεωπολιτικές παραμέτρους. Με βάση λοιπόν τα γεωπολιτικά δεδομένα μια Grexit, δηλαδή μια έξοδος της Ελλάδας από την Ευρωζώνη, θα ήταν πραγματικός γεωπολιτικός εφιάλτης!

Η άποψη αυτή δεν σήκωσε τις συνήθειες “θύελλες αντιδράσεων”, δεν αναλύθηκε λέξη λέξη από εξοργισμένους δημοσιογράφους που αγκομαχούν καθημερινά σχολιάζοντας τις “γερμανικές ύβρεις”. Κάθε άλλο· βρήκε σύμφωνους τους πάντες. Γιατί, βέβαια, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο η συντριπτική πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας έχει επίγνωση των “καθοριστικών γεωπολιτικών παραμέτρων” και συμφωνεί ως προς τον καθοριστικό τους ρόλο. Γιατί δεν έχει απολύτως κανένα πρόβλημα με τις αξιώσεις του ελλη-

νικού κράτους στην Ανατολική Μεσόγειο, γιατί γνωρίζει πολύ καλά ότι “το μαγαζί είναι γωνιά” και ότι αυτή η θέση είναι κάπως “απαιτητική”. Τόσο απαιτητική, μάλιστα, που δεν πρέπει να ρωτάει κανείς και πολλά πολλά. Για αυτό, λοιπόν, επειδή ακριβώς υπάρχει ένα συμπαγές μέτωπο εθνικής ομοψυχίας (στο οποίο, φυσικά, όλοι οι καλοί χωράνε) μπορεί ο υπουργός Άμυνας να επιδιώκει νέες συμμαχίες, να ενδυναμώνει τις ισχύουσες, να κλείνει συμφωνίες, να κλείνει το μάτι και να κουνάνει το δάκτυλο όταν θεωρεί ότι τον παίρνει, υπενθυμίζοντας σε κάθε περίπτωση ότι το ελληνικό κράτος “είναι εδώ” και διατεθειμένο να βρει (γεω)πολιτικές λύσεις στα οικονομικά του προβλήματα. Μπορεί μέσα σε λιγότερο από ένα μήνα να έχει συναντηθεί με τους ομολόγους του από την Τουρκία, το Ισραήλ και την Αίγυπτο, χωρίς να έχουμε πάρει χαμπάρι ούτε στο ελάχιστο. Παρόλο που οι συναντήσεις, αν κρίνουμε από τις επίσημες ανακοινώσεις του υπουργείου Άμυνας¹, αφορούσαν σχεδόν αποκλειστικά τις μελλοντικές κινήσεις στην ευρύτερη περιοχή της Νοτιοανατολικής Μεσογείου, επιβεβαιώνοντας για άλλη μια φορά ότι εκεί παίζεται τώρα το

Ο υπουργός οικονομικών δείχνει το “πρόβλημα” και ο υπουργός άμυνας σφίγγεται για να βρει τη “λύση”...

παχνίδι². Τα επισκίασε όλα η μια και μοναδική, η ιστορική στιγμή της επίσκεψης της Μέρκελ. Αλλά έτσι είναι, “το εθνικό συμφέρον απαιτεί ρεαλισμό”³.

Και στο βάθος πόλεμος

Αλλά ποιος να αμφισβητήσει και τι; Μήπως να αμφισβητήσει ο ΣΥΡΙΖΑ τα “κυριαρχικά μας δικαιώματα”; Εντάξει· αστειευόμαστε. Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι η “υπεύθυνη Αριστερά”, γλυκοκοιτάζει το Μαξίμου και χαλβαδιάζει τη νίκη στις επόμενες εκλογές. Για αυτό και τον καταλαβαίνουμε τον Αλέξη που αγχώνεται και αγωνιά για τα “συμφέροντά μας”. Για αυτό και δεν μας φαίνονται καθόλου περίεργες οι δηλώσεις του κατά την πρόσφατη συνάντησή του με τον υπουργό Εξωτερικών: “Αναφερόμενος στην οικονομική κρίση, ο Αλ. Τσίπρας επεσήμανε ότι σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να εξαντλήσει τη “γεωπολιτική δυναμική” της χώρας ή να αποτελέσει αφορμή “για να διακυβευθούν κυριαρχικά δικαιώματα που απορρέουν από το διεθνές δίκαιο ή για να μπει σε κινδύνους η χώρα, ενόψει και των ευρύτερων ανακατατάξεων στην περιοχή της νοτιοανατολικής Μεσογείου”⁴. Γιατί το διακύβευμα είναι η διαμόρφωση της “εθνικής συναντίληψης” όπως το έθεσε με τη σειρά του και ο κοσμοπολίτης κύριος Αβραμόπουλος: “ο υπουργός Εξωτερικών χαρακτήρισε τη χθεσινή συνάντηση “εξαιρετικά χρήσιμη” υποστηρίζοντας, μεταξύ άλλων, ότι “η ειλικρινής και καλή ενημέρωση είναι προϋπόθεση για τη διαμόρφωση εθνικής συναντίληψης ανάμεσα σε όλες τις δημοκρατικές πολιτικές δυνάμεις. Η εθνική συναντίληψη είναι προϋπόθεση για την οικοδόμηση ενός ισχυρού εθνικού μετώ-

που, μπροστά στις μεγάλες προκλήσεις της εποχής μας⁵.

Έτσι, τώρα που τα ελληνικά αφεντικά τα έχουν βρει σκούρα με την παγκόσμια οικονομική κρίση και το ελληνικό κράτος πρέπει να δώσει μια χείρα βοήθειας, η ανάγκη για εθνική ενότητα είναι μεγάλη γιατί είναι μεγάλες και οι δουλειές που έχουν μπροστά τους: όπως η προετοιμασία για κάποιου είδους εμπλοκή σε μια ενδεχόμενη γενικευμένη σύγκρουση. Η πολυτάραχη θάλασσα της Μεσογείου είναι εδώ και καιρό στο επίκεντρο λόγω των εξεγέρσεων, των κοινωνικών αναταραχών και της πολιτικής αστάθειας σε χώρες της Βόρειας Αφρικής, λόγω του συνεχιζόμενου μακελειού στη Συρία και της αυξανόμενης έντασης που εμπλέκει χώρες όπως το Ισραήλ, τη Ρωσία, τις ΗΠΑ, το Ιράν και άλλες. Μιας έντασης που δεν είναι ακόμα ξεκάθαρο με τι κόστος και σε τι βάθος χρόνου θα εκτονωθεί. Σε αυτή, λοιπόν, τη θάλασσα ρευστότητας, αστάθειας και διακρατικών ανταγωνισμών που βρωμάνε αίμα, το ελληνικό κράτος δείχνει να πλέει σαν ψάρι στο νερό. Και θα συνεχίσει να το κάνει, όσο στο εσωτερικό του δεν αντιμετωπίζει τριγμούς· όσο οι πιο λαλίστατοι διαδηλωτές “κατά των μέτρων και της γερμανικής κατοχής”, το βουλώνουν όταν πρόκειται για “εθνικά θέματα”.

Δεν ξέρουμε πού πάνε αυτά τα αεροπλανάκια όταν τελειώνουν τις ασκήσεις ούτε ξέρουμε πόσο αποδοτική είναι η “συνεργασία” ελληνικού και ισραηλινού στρατού, αλλά δεν πειράζει. Ο Παπαχελάς λέει ότι δεν χρειάζεται να τα ξέρουμε και όλα: “Οι Ισραηλινοί δίνουν πολύτιμη βοήθεια στο ελληνικό κράτος και τούμπάλιν, έστω και αν πρόκειται για βοήθεια που δεν μπορεί ή δεν πρέπει να βλέπει πάντοτε το φως της δημοσιότητας”...

Σημειώσεις

1. Ο Παναγιωτόπουλος αναφέρει μετά τη συνομιλία του με τον τούρκο Ισμέτ Γιλμάζ στις 10 Οκτώβρη: “Του ξεκαθάρισα ότι είναι απόφαση της Κυβέρνησης Σαμαρά, να έχουμε καλές σχέσεις, ειρηνική συνύπαρξη και συνεργασία, υπό την προϋπόθεση βεβαίως, ότι όλοι οι γείτονές μας και πριν από όλα η γειτονική μας Τουρκία σέβεται τα εθνικά κυριαρχικά δικαιώματα της Ελλάδας σε όλους τους τομείς”. Μάλιστα. Τώρα, τι σημαίνει αυτό το “σε όλους τους τομείς” δεν παίρνουμε και όρκο. Πάντως το ψάκι του Πάνου δεν το κόβουμε και για πολύ φιλικό...
2. Το ότι το ελληνικό κράτος έχει στραμμένο το βλέμμα του κυρίως σε αυτή τη γεωγραφική περιοχή, δεν σημαίνει ότι έχει παρατηθεί ή έχει ξεχάσει τις υπόλοιπες ζώνες όπου συγκεντρώνονται διαχρονικά τα συμφέροντα και οι επεκτατικές του βλέψεις. Όπως άλλωστε μπορεί να διαβάσει κανείς στην ιστοσελίδα του υπουργείου Άμυνας, η “ζώνη γεωπολιτικού ενδιαφέροντός μας” εκτείνεται “στην Ευρώπη, την Αδριατική, τα Βαλκάνια, τη Μαύρη Θάλασσα, την Ανατολική Μεσόγειο, τη Μέση Ανατολή και τη Βόρειο Αφρική”. Ψιλοπράγματα, δηλαδή...
3. Βλ. το άρθρο του Αλέξη Παπαχελά “Γεωπολιτικός ρεαλισμός”, Καθημερινή, 02/09/2012..
4. “Η οικονομική κρίση να μην εξαντλήσει τη γεωπολιτική δυναμική της χώρας”, Αυγή, 13/09/2012.
5. Ό.π.

Μα, πού είναι το φοιτητικό κίνημα;

“Όποιος ψάχνει, βρίσκει”, λέει η παροιμία και κάποιιοι το έχουν πάρει τοις μετρητοίς. Και ψάχνουν και δεν βρίσκουν και συνεχίζουν να ψάχνουν και συνεχίζουν να μη βρίσκουν. Ειδικά, μάλιστα, εκεί γύρω στον Οκτώβρη, όταν έχει τελειώσει (λίγο πολύ) η εξεταστική του Σεπτεμβρίου και όταν αρχίζει να καταφθάνει το “νέο αίμα” που πατάει για πρώτη φορά το πόδι του στο πανεπιστήμιο. Και κοιτάνε αριστερά και κοιτάνε δεξιά, και τρέχουν πάνω κάτω στους διαδρόμους, και μπαινοβγαίνουν στα αμφιθέατρα και πετάνε τη μια εξυπνάδα μετά την άλλη· και τα πιο “αρπακτικά” ανάμεσά τους καταφέρνουν να “γραπώσουν το θήραμα”, πουλώντας λίγο μούρη, λίγο ύφος ή καμιά βαρύγδουπη ανάλυση για την “επανάσταση που όπου να’ ναι έρχεται”, ανάλογα με την περίπτωση. Και αν όλοι αυτοί έχουν κάτι κοινό είναι το ότι ψάχνουν κάθε χρόνο, την ίδια εποχή, το περίφημο φοιτητικό κίνημα· η κάθε κομματική νεολαία και η κάθε οργάνωση για λογαριασμό της. Και η αναζήτηση γρήγορα αποκτάει χαρακτηριστικά πλήρους απασχόλησης: ώρες επί ωρών, συνελεύσεις επί συνελεύσεων για να προσδιοριστούν οι συντεταγμένες του σημείου στο οποίο κρύβεται το φοιτητικό κίνημα· για να καταστρωθούν τα “νέα υπερασχέδια” και οι “νέες απαντήσεις” στις “επιθέσεις της κυβέρνησης”· για να παραταθεί λίγο ακόμα το σάπισμα...

Ψάξε, ψάξε, δεν θα το βρεις

Αυτό το σχεδόν εθιμοτυπικό “κυνήγι” θα ήταν απλώς αστέια και θα κατατασσόταν σε εκείνα τα θέματα που κανείς διασκεδάζει να τα αντιμετωπίζει με τεράστιες δόσεις ειρωνείας. Όμως, δεν είναι· γιατί έχει πίσω του μια ολόκληρη διαδρομή τριάντα τουλάχιστον χρόνων. Έχει την κοινωνική ρύθμιση που έβαλε μπροστά το ελληνικό κράτος το 1982, τα αποκαΐδια της οποίας “αναθερμαίνουν” κάθε τόσο τη συζήτηση γύρω από την “εκπαιδευτική μεταρρύθμιση”. Το πρόβλημα, βέβαια, δεν είναι να πάρει κανείς θέση για το τάδε ή το δείνα μέτρο που προωθεί το υπουργείο Παιδείας (άραγε όλοι εκείνοι που πριν λίγα χρόνια δεν σήκωναν μύγα στο σπαθί τους για το πολυθρύλητο “Άρθρο 16”, τι να απέγιναν;), το πρόβλημα δεν είναι το πώς θα “αντιδράσει το φοιτητικό κίνημα”. Το πρόβλημα είναι ότι ακόμα αναζητείται κάτι που, παρόλες τις διαβεβαιώσεις περί του αντιθέτου, δεν υφίσταται· που για την ακρίβεια είναι κάτι σαν τον Άγιο Βασίλη (τον οποίο κανείς δεν έχει δει, αλλά όλο και κάποιος πιστεύει ότι υπάρχει). Γιατί όσο κι αν αλωνίζουν στις αίθουσες και στα κυλικεία, όσο κι αν σκοτιζονται και όσο κι αν πλειοδοτούν στη βλακεία οι “επαγγελματίες επαναστάτες” των εδράνων, εκείνοι που έχουν ακόμα το μυαλό στο κεφάλι τους μπορούν να αντιληφθούν ότι το πανεπιστήμιο δεν είναι ο “μαγικός τόπος”, όπου φυτρώνουν με εξίσου μαγικό τρόπο αφηρημένα “επαναστατικά υποκείμενα”, όπως το “δυνατό και μαζικό φοιτητικό κίνημα”.

Το πανεπιστήμιο δεν μπορεί να θεωρείται μια “ντισίδα ελευθερίας και χαράς”, όπου όλοι μαζί μπορούμε να ανατρέψουμε την

κακή κυβέρνηση· δεν γίνεται να υψωθεί σαν καταφύγιο, όπου θα μπορούν να παραμεριστούν οι ταξικές αντιθέσεις αυτού του κόσμου. Για να το πούμε αλλιώς, μεταξύ κοινωνικών ομάδων που έχουν αντικρουόμενα υλικά συμφέροντα δεν μπορεί να υπάρξει “συνεργασία”, “συνδιοίκηση”, “συνδιαχείριση” και άλλα τέτοια ωραία. Και στην πραγματικότητα ουδέποτε υπήρξε: “Το Φοιτητικό Κίνημα ενσωματώνεται μέσω της συνδιοίκησης, οι συνδικαλιστικές παρατάξεις αναλαμβάνουν καθήκοντα κρατικής γραφειοκρατίας και αποκόβονται από οποιεσδήποτε μαζικές διαδικασίες. Η ΕΦΕΕ γίνεται επίσημα κρατικό όργανο που συνδιαλέγεται με την κυβέρνηση και τους καθηγητές ερήμην των φοιτητών”¹. Κι ας πέρασαν τριάντα ολόκληρα χρόνια με αυτή τη “γενική αντίληψη” για το πανεπιστήμιο. Κι ας νόμιζε ο καθένας ό,τι ήθελε για τον εαυτό του: κάποιιοι φοιτητές ότι προετοιμάζαν την επανάσταση (μέχρι να πάρουν πτυχίο, φυσικά, γιατί μετά προετοιμάζαν το σπίτι, το εξοχικό, το τρίτο αυτοκίνητο...), κάποιιοι καθηγητές ότι έκαναν λειτουργήματα. Τσάμπα ήταν έτσι κι αλλιώς, οπότε γιατί να μην φτιάξει κανείς την πιο βολική εικόνα για την αφεντιά του;

Και κάπως έτσι πέρασαν τα χρόνια. Μέρες άκρες, οι “οργισμένοι” φοιτητές μεγάλωναν και γίνονταν καθώς πρέπει νοικοκυραίοι, οι ανθρωπιστές καθηγητές ανακάλυπταν τις χαρές των ευρωπαϊκών κονδυλίων και “δίνονταν” όλο και πιο πολύ στην επιστήμη, ενώ το πανεπιστήμιο εξακολουθούσε να γίνεται αντιληπτό ως “πνεύμονας οξυγόνου”. Βέβαια, όλη αυτή την περίοδο υπήρχαν (και υπάρχουν) μειοψηφίες που ασφυκτιούσαν και δεν έβλεπαν πουθενά “οξυγόνο”. Μειοψηφίες

Τι να κάνει άραγε σήμερα ο ακοντιστής του '81; Πιθανώς να είναι ακαδημαϊκός και να "παλεύει" για τη συνδιοίκηση.

που σίγουρα δεν ψήνονταν με το hype του "είμαι φοιτητής σε γαμά τις σχολές και όλα μου ανήκουν", αλλά που ούτε και ήταν διατεθειμένες να μπουν στο τριπάκι του "διεκδικούμε πτυχία με αξία". Τα χρόνια, ωστόσο, αυτά ήταν χρόνια συντριπτικής ήττας. Μιας ήττας που κατοχυρώθηκε με την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία το 1981 και επικυρώθηκε με τον εκπαιδευτικό νόμο του 1982 που προέβλεπε όλα όσα σήμερα παρουσιάζονται ως "κεκτημένα", ως "νίκες του λαϊκού κινήματος" και ως "αναφαίρετα δικαιώματα". Γιατί το ΠΑΣΟΚ του τότε πάτησε πάνω στους ταξικούς αγώνες της δεκαετίας του '70 (και τις

καταλήψεις του '79), άλεσε ό,τι μπόρεσε, αφομοίωσε ό,τι ήταν να αφομοιώσει, έριξε τσιμέντο σε ό,τι "κλώτσαγε" και μετασχημάτισε κοινωνικές σχέσεις και συμπεριφορές, πάνω στις οποίες (και χάρη στις οποίες) χτίστηκε αργότερα το "ελληνικό όνειρο" της δεκαετίας του '90. Το ΠΑΣΟΚ του τότε έκλεισε τους ανοικτούς λογαριασμούς του ελληνικού κράτους με ένα κομμάτι της κοινωνίας που ήταν για χρόνια στο περιθώριο και που δύσκολα τα έβγαζε πέρα αν δεν είχε πιστοποιητικό κοινωνικών φρονιμάτων, καθιστώντας το έτσι καπιταλιστικά αξιοποιήσιμο. Ποιο, λοιπόν, "ιδανικό" παρελθόν επικαλούνται σήμερα, για να διασφαλίσουν την επιβίωσή τους πρώτα και κύρια, οι νοσταλγοί φαντασμάτων που προσπαθούν με νύχια και με δόντια να κρατήσουν ζωντανή μια συνθήκη (έστω και μεταλλάσσοντάς τη), η οποία έχει παρόλ' αυτά φάει τα ψωμιά της;

Σε κάθε περίπτωση, πάντως, η μεταπολίτευση τα έχει φάει τα ψωμιά της. Και όχι φυσικά επειδή αυτό μας ανακοίνωσε επίσημα το "Βήμα" και η "Καθημερινή". Η μεταπολίτευση, και συγκεκριμένα η κοινωνική ρύθμιση που έφερε μαζί της, έχει τελειώσει μιας και η οικονομική κρίση την οποία έχει αναλάβει να διαχειριστεί το ελληνικό κράτος για λογαριασμό των ντόπιων αφεντικών δεν κουμαντάρεται πια με τις παλιές καβάντζες. Κι όσον αφορά τα πανεπιστήμια, μας φαίνεται ότι για τους επικεφαλής των αρμόδιων υπουργείων και για τους καθηγητές είναι κάτι περισσότερο από ξεκάθαρο ότι οι μέθοδοι εκπαίδευσης, διαχείρισης και πειθαρχησης θα πρέπει να υποβληθούν στην απαραίτητη διαδικασία "εξορθολογισμού" για να συμβαδίσουν με τις τωρινές ανάγκες του ελ-

λνικου κπιταλισμου. Για αυτου και απο χιλιοσ μεριοσ ακουγοται η επωδοσ "αυτα που ξερατε, να τα ξεχασετε". Και πως αλλιως, αφού "Για περιπου μισο αιωνα η πανεπιστημιακη εκπαιδευση απετελεσε τον βασικο μοχλο κοινωνικου μετασχηματισμου, καθώς επετρεπε την ανοδο των παιδιων των εργατικων, αγροτικων και μικροαστικων στρωματων στα υψηλοτερα κλιμακια της εξουσιασ και του πλουτου. Αυτη η κοινωνικη συνθηκη δεν ισχυει πλέον². Και τι ισχυει, λοιπον, οταν τελειωνουν τα λεφτα και μαζι με αυτα οι υποσχεσεις, οι ελπιδες και οι μυθοι που εθρεψαν ολοκληρες γενιες; Μηπως η σκληρη πραγματικωτητα των ταξικων αντιθεσεων και διαχωρισμων, των ανυπαρκτων επιλογων για ολους εκεινων που ναι μεν περασαν σε μια σχολη (ακομα και στις ακριβοθωρητες), αλλα δεν εχουν το γραφειο η το ιατρειο του μπαμπα να τους περιμενει; Μηπως η καθημερινη δυσφορια που προκαλει η επιγνωση οτι δεν ξεφευγει κανεις απο τον πατο του πηγαδιου τόσο ευκολα;

Αυτην ακριβως την πραγματικωτητα θα κληθουν να διαχειριστουν οι διοικητες/συνδιοικητες (η οπως τελος παντων λεγονται) των πανεπιστημιων και το "εργο" τους δεν προβλεπεται να ειναι και ιδιαιτερα ξεκουραστο. Να γιατι οι κυριοι καθηγητες μπορει ποτε ποτε να κανουν μουτρακια στους πολιτικους τους προϊσταμενους. Βεβαια, δεν εχουμε καμια αμφιβολια· ολοι αυτοι μαζι, σε συνεργασια και με τα απομεινάρια των κομματικων νεολαιων, καθώς και τους μεταπτυχιακους/διδασκτορικους/ μεταδιδασκτορικους παρατρεχάμενους τους θα εγγυηθουν τη μεταβαση στη νεα συνθηκη (που μπορει να περιλαμβανει απο την επιβολη διδασκτρων

και το κλεισιμο των "ζημιογονων" τμηματων και των φοιτητικων εστιων ως την ποινικοποιηση της πολιτικης δραστηριοτητας). Και για του λογου το αληθες, οριστε πως οριζει τη συμνοια ο υπουργος Παιδειας, ο κατηγορηματικος κυριος Αρβανιτοπουλος: "Η κυβερνηση ειναι αποφασισμενη να προχωρησει στον εξορθολογισμο του ακαδημαϊκου χάρτη της χωρας, καθώς αυτου επιβαλλεται απο την οικονομικη συγκυρια, αλλα και απο τις ακαδημαϊκες συνθηκες, που φαινωνται ωριμες για κατι τετοιο"³.

Και να σκεφτει κανεις οτι υπαρχουν ακομα काफीοι, οι οποιοι όχι μόνο κατεβαινουν σε διαδηλωσεις μαζι με τους καθηγητες τους, αλλα νομιζουν οτι ετσι βαζουν και φρενο στον "εξορθολογισμο"...

Σημειώσεις

1. Παρόμοιες απόψεις διαβάζει κανείς στο περιοδικό "θέσεις", ήδη από τα πρώτα χρόνια διακυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ. Βλ., Χριστόφορος Βερναρδάκης, Γιάννης Μαυρης, "Οι ταξικοί αγώνες στη μεταπολίτευση. Μέρος δεύτερο: Η θέση των πολιτικών κομμάτων στο κράτος και η επέκταση της πολιτικής αντιπροσώπευσης". θέσεις, τ. 16, Ιούλιος-Σεπτέμβριος 1986. Το 1986, λοιπόν, η "συνδιοίκηση" δεν φαινόταν και πολύ μεγάλη "ευκαιρία"...
2. Νέες Εποχές: Πανεπιστήμια: Μεταρρύθμιση ή αντιμεταρρύθμιση;", Το Βήμα, 05/08/2012.
3. "Το σχέδιο 'Αθηνά' για λουκέτο σε εκατόν πενήντα σχολές ΑΕΙ-ΤΕΙ", Έθνος, 12/10/2012.

Who is Χου

Μια ακόμη νίκη του αντιφασισμού. Μιας τεραστίας σημασίας αποκάλυψη: Ο “υπασι-στής” και κολλητός του Ακαρνάνα Βουλευτή της Χρυσής Αυγής Μπαρμπαρούση είναι... αλβανός. Ένα καιραιο χτύπημα στο πιο νευραλγικό σημείο του μισοπού εκθροού· ένα χτύπημα που έρχεται να επιβεβαιώσει για άλλη μια φορά το μέγα ατόπημα των φασιστών. Στις τάξεις τους κυκλοφορούν αλλοδαποί!

Από τη μεριά μας θα προσπαθήσουμε να ξεπεράσουμε τα προφανή συνδηλούμενα αυτής της επίμονης, πραγματικά, προσπάθειας να λάμψει η γυμνή αλήθεια στα μάτια της πλανεμένης ελληνικής κοινωνίας, να ξεσκεπαστεί αυτό το μελανό σημείο της Χ.Α. Να φανεί ξεκάθαρα δηλαδή πρώτον το ότι οι φασίστες δεν είναι ακριβώς πιστοί σε αυτά που πρεσβεύουν, είναι λιγάκι ψεύτες όσον αφορά στην καθαρότητά τους ως φασίστες και δεύτερον

ότι οι μετανάστες είναι λίγο αργόστροφοι όσον αφορά στα συμφέροντά τους.

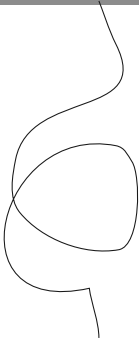
Ας πάμε όμως στο συγκεκριμένο περιστατικό. Με μια ελάχιστη ενασχόληση με το γελοίο υποκείμενο που ονομάζεται Roberto Chaidi (ή Ρομπέρτος Χαϊδής κατά τα λεγόμενα του ιδίου) παρατηρούμε ότι έχει διάφορες άλλες πολύ πιο ενδιαφέρουσες ιδιότητες που οι συγκεκριμένοι ταγοί του αντιφασισμού θάβουν κάτω από την ιδιότητα του αλβανού.

Πρώτον, ο εν λόγω τύπος είναι αυτό που θα λέγαμε, χρόνια δηλωμένος “Βορειοπαιρώτης”. Όχι βάση της καταγωγής του που δεν μας λέει και πολλά, αλλά βάση της χρόνιας ενασχόλησής του με τα συμφέροντα του ελληνικού κράτους στη Νότια Αλβανία. Ο Χαϊδίδης ανήκει σε αυτό το συρφετό εθνικιστών – πρακτόρων που το ελληνικό κράτος χρηματοδοτεί (έμμεσα ή άμεσα) για να κρατούν ζωντανό το ζήτημα της “ελληνικής μειονότητας” στη γείτονα χώρα. Τρανιά απόδειξη, αν δεν μας φτάνουν οι δηλώσεις του στα social media περί της ευγενούς αυτής ενασχόλησής του, η συμμετοχή του στην πρόσφατη περατζάδα στη Χειμάρα του εθνικιστή πρώην Βουλευτή του ΛΑΟΣ και νυν της ΝΔ Μπάμπη Καραθάνου που δικαίως έχει και το παρτσούκλι “ο βορειοπειροπατέρας”.

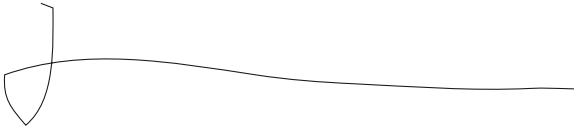
Δεύτερον. Από τις αρχές του ‘90 χιλιάδες αλβανοί πέρασαν από την δυτική Ελλάδα, χιλιάδες δούλεψαν για ένα κομμάτι ψωμί στην ξεκούραστη ασχολία του μαζέματος καπνών στα καπνοχώρα των ντόπιων που γίνανε μέσα σε μια νύχτα αφεντικά. Ντοκουμέντα δεν έχουμε, αλλά το να καταφέρεις με αυτή την ενασχόληση να χτίσεις ξενοδοχείο 5 αστέρων (έστω και στην Αλβανία) μας φαίνεται κομματάκι δύσκολο. Σε αντίθεση τώρα με τις χιλιάδες αυτές των εργατών γης που παρέμειναν εργάτες, ο “Βορειοπαιρώτης” Χαϊδίδης πρόκοψε. Ξενοδόχος, ιδιοκτήτης βιοτεχνίας και με τέτοιες άκρες στο μόντελιγκ που του επιτρέπουν την διεξαγωγή καλλιτεχνικών (στο ξενοδοχείο του, των 5 αστέ-

ρων προφανώς). Τώρα, επειδή εμείς είμαστε καχύποπτοι και κακντρεχείς τύποι, το μυαλό μας όλο και γυροφέρνει στη δεκαετία του ‘90 τότε που η μαφία είχε αναλάβει, με το αζημίωτο, τη μεταφορά και κυκλοφορία του παραπάνω εμπορεύματος (αλβανούς στα χωράφια και αλβανίδες στην καταναγκαστική πορνεία). Ξέρετε, ιστορίες με πορτοπαγκάζ από ΙΧ με 5-6 ανθρώπους στοιβαγμένους από τη Χειμάρα στο Αγρίνιο ή την Πάτρα. Ντιλία που στραβώναν, άνθρωποι που δεν έφταναν ποτέ (είναι αυτό που λέμε, άνοιξε ή γη και τους κατάπιε). Μαφιόζοι από τα περίχωρα της Αιτωλικής γης σε συνεργασία με μαφιόζους από την Αλβανική γη είχαν στήσει τότε μια πολύ πιο επικερδή μπίζνα από το 12ωρο μάζεμα καπνών. Ε... κάπως έτσι χτίζεις και ξενοδοχείο που λένε και από τη σωματεμπορία περνάς και στην “πρακτορεύση μοντέλων”.

Για να το πούμε απλά. Αντί να μας απασχολεί το αν είναι συνεπείς ιδεολόγοι ή όχι οι χρυσαυγίτες, θα έπρεπε να μας απασχολούν άλλα πράγματα. Θα έπρεπε να μας απασχολεί η εγγενής σχέση των συμφερόντων του επεκτατικού ελληνικού κράτους και των πρακτόρων του με τις μαφίες που μετά την γιγάντωσή τους ζητούν διακαώς όλο και μεγαλύτερη πολιτική εκπροσώπηση. Θα έπρεπε να προσπαθούμε να καταδείξουμε την οργάνωση της Χ.Α. ως αυτό που είναι: ένας συρφετός μαφιόζων, πρακτορίσκων, αφεντικών και μπράβων που τους ενώνουν υλικότατα συμφέροντα. Και τέλος, θα έπρεπε να αναρωτηθούμε αν αυτά τα συμφέροντα στρέφονται ενάντια σε εμάς και στους μετανάστες εργάτες. Ε... και κάπως έτσι θα μας τελειώνε και το παραμύθι του “αλβανού χρυσαυγίτη”.

Ο Άκης φυλακίστηκε, η Ελευθεροτυπία έκλεισε και μεις δε νιώθουμε και πολύ καλά τελευταία..

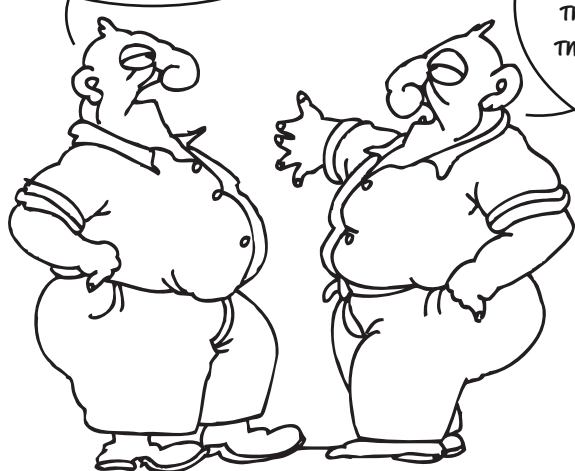

Ούτε χρόνος δεν πέρασε και η τελευταία μεγάλη προσπάθεια του πνιγμένου να πιστεϊ απ' τα μαλλιά του μας άφησε χρόνους. Το «κίνημα» των αγανακτισμένων έσκασε σα φουσκωμένο μπαλόνη που ακουμπάει σε καρφίτσα, αμολώντας από δω κι από κει τα υλικά με τα οποία ήταν φτιαγμένο: οργισμένο ατομισμό, θεωρίες συνομωσίας, «αγνό» πατριωτισμό, γενικό ρατσισμό, λατρεία του κράτους «που λειτουργεί σωστά» κλπ.

Οπότε το πηλίκο συνεχίζει να γράφει μηδέν. Άδειες τσέπες, απογοήτευση στο φουλ και στο βάθος του τούνελ σκοτάδι πηχτό. Εντωμεταξύ το μενού εμπλουτίστηκε με κοσμοϊστορικές αλλαγές: ο Άκης έγινε σε μια νύχτα πτυελοδοχείο για μαζική εκτόνωση, η Ελευθεροτυπία μας κούνησε μαντίλι, οι φασίστες έγιναν επίσημο κράτος και το κράτος έγινε επίσημω φασίστας.

Αντί βέβαια οι ενδιαφερόμενοι να καταλάβουν ότι το ελληνικό κράτος βγαίνει με κάθε τρόπο και με όλους τους τρόπους από την τριαντάχρονη μεταπολιτευτική συμφωνία, ότι συνεπώς οι παλιές υλικές και ιδεολογικές διευθετήσεις κοινωνικής ισορροπίας πετιούνται στον κάδο της ανακύκλωσης, η γενική αντίληψη επιμένει να καταπίνει όποια θεωρία της σερβίρεται πρόχειρη: τα «λαμόγια» φάγαν τα λεφτά, η Μέρκελ είναι παλιάνθρωπος, διάφοροι πονηροί δεν πλήρωναν τους φόρους κ.ο.κ.

Εντωμεταξύ, το συλλογικό διανοητικό επίπεδο καταρακουλιάει στα βαθιά ώστε να γίνει ακόμα πιο σίγουρο ότι κανείς μας δεν θα καταλαβαίνει τίποτα. Το κοινό μπλογκάρει με κομμένη την ανάσα, πληροφορεί και πληροφορείται αδιαλείπτω, παριστάνει ότι ξέρει ενώ ξέρει ότι παριστάνει. Ο σύγχρονος αναλφαβητισμός καλύπτει τη μπόχα του με gígabites δεδομένων και

Μήτσο τα 'μαθες;
Τα λαμόγια μας φάγαν
τα λεφτά!

Τι μαλάκας που είμαι...
Τόσα χρόνια νόμιζα ότι
τα αφεντικά εκμεταλλεύονταν
την εργασία μας, καρπώνονταν
την υπεραξία μας και επένδυναν
σε νέους κύκλους
συσσώρευσης.

ποτάμια πληροφοριών, αλλά δυστυχώς για τους φίλους των social media αυτό που μας λείπει δεν είναι οι πληροφορίες, αλλά ακριβώς η ίδια τους η ερμηνεία, ή αλλιώς η συνεκτική σύνδεση των διάσπαρτων νοημάτων.

Για παράδειγμα, αντίθετα με τις αναλύσεις των πάσης φύσεως «ειδικών», το μεγάλο μας πρόβλημα δεν είναι οικονομικό – ή για να το πούμε δικαιότερα δεν είναι σκέτα τέτοιο. Αυτό που εξελίσσεται ταυτόχρονα με το λιγότεμα των χρημάτων είναι και λιγότεμα εμπιστοσύνης στις δυνάμεις μας, είναι και λιγότεμα συλλογικών σκοπών για να πολεμάμε, είναι και λιγότεμα μαχητικότητας, είναι εν ολίγοις υπονόμηση της δυνατότητας για αυτόνομη εργατική οργάνωση.

Όσοι πίστεψαν ότι το Κράτος έχει μόνο τη μορφή του αγαθού πατέρα, που όσο του ζητάς τόσο σου δίνει, μπορούν να συνεχίσουν να αυταπατώνται. Για μας τους υπόλοιπους απομένει η σκληρή συνειδητοποίηση: ότι το Κράτος ήταν και εξακολουθεί να είναι ένας μηχανισμός βίας απολύτως εχθρικός προς τα εργατικά συμφέροντα, ότι οι παλιές μορφές οργάνωσης είχαν φτιαχτεί για να τα φέρνουν βόλτα με μια κατάσταση που πια καταρρέει οριστικά, άρα πάνε κι αυτές για πέταμα, ότι αν κάτι έχει αξία δεν είναι η ρετρό νοσταλγία, αλλά η ανακάλυψη νέων τρόπων να πολεμάς, νέων τρόπων να οργανώνεσαι, νέων τρόπων να διεκδικείς και να κερδίζεις την ταξική εμπιστοσύνη.

Κατά τα άλλα, ναι, τα πράγματα είναι δύσκολα...

Quiz [για δυνατούς λύτες]

1 Τι ακριβώς εννοούσε ο μέγας διανοητής και ηγέτης της (ριζο)σπαστικής αριστεράς όταν έλεγε ότι η αστυνομία παράγει κοινωνική υπεραξία;

α) ότι τελικά οι μπάτσοι δεν είναι σκυλιά των αφεντικών αλλά παιδιά των εργατών;

β) ότι ανήκουν σε αυτό το τεράστιο αόρατο κομμάτι του προλεταριάτου που στελεχώνει τον τριτογενή τομέα και ότι (παρόλο που για την επίσημη μαρξιστική θεωρία είναι μη παραγωγικό) είναι καιρός πια να αγωνιστούμε όλοι μαζί ενάντια στην εκμετάλλευση που υφίστανται;

γ) ότι η (ριζο)σπαστική αριστερά, παρόλο το διατυμπανισμό περί του αντιθέτου, χωράει μια χαρά στον εθνικό κορμό;

2 Ποιο το νόημα της μεστής *real politic* δήλωσης του ίδιου ότι “η Ελλάδα, αλλά και η Κύπρος, υποστήριξε και υποστηρίζει την ευρωπαϊκή προοπτική της Τουρκίας. Δεν είδαμε όμως μέχρι σήμερα κάποιο αποφασιστικό βήμα για την αποκατάσταση των υπαρκτών αδικιών. Ούτε επίσης κάποια βήματα προς τη δίκαιη επίλυση του Κυπριακού, παρά τις ειλικρινείς προσπάθειες του προέδρου Χριστόφια”;

α) ότι η εθνική ενότητα δεν είναι τελικά παγίδα (ρε μπας και έχουμε πατρίδα);

β) ότι το αιγαίο ανήκει στα ψάρια του, αρκεί αυτά να είναι ελληνικά;

γ) ότι η (ριζο)σπαστική αριστερά, παρόλο το διατυμπανισμό περί του αντιθέτου, χωράει μια χαρά στον εθνικό κορμό; (...ουπς, deja vu).

Μπάτσοι δεξιά, μπάτσοι αριστερά...

Σεπτέμβρης. Μόλις τελείωσαν τα μπάνια του λαού και γύρισε ο κάθε κατεργάρης στον πάγκο του. Στη φωτογραφία βλέπουμε τους Βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ, Κουρουμπλή και Δούρου στην πρώτη γραμμή πλάι-πλάι με τους συνδικαλιστές των μπάτσων. Και για να μην μπερδευτεί κανείς και πει ότι μόνο ο ΣΥΡΙΖΑ νοιάζεται για τα εργατικά (μπλιάχ!) δικαιώματα των μπάτσων, νά'σου από πίσω ο Βουλευτής των Ανεξάρτητων Ελλήνων, Χαϊκάλης. Ο εκπρόσωπος του ΠΑΜΕ από τη μεριά του ΚΚΕ δήλωσε: «το ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα, το ΠΑΜΕ, με την παρουσία του θέλει να εκφράσει τη συμπαράστασή του στα δίκαια

αιτήματα των ένστολων που η πλειοψηφία τους ζει με μισθούς φτώχειας»(!). Εποχούμενος (καβάλα σε μηχανή!) συμμετείχε στην ίδια διαδήλωση και Βουλευτής της Χρυσής Αυγής. Σύσσωμος λοιπόν ο εθνικός κορμός έδωσε το παρών, από τα αριστερά μέχρι τα άκρα – πολύ άκρα – δεξιά του. Βέβαια όσο και να προσπαθεί η αριστερά να αποσπάσει ψήφους από τα γουρούνια της ΕΛΑΣ, αυτοί θα συνεχίζουν να ψηφίζουν κατά συνείδηση: δαγκωτό στους φασίστες...

Υ.Γ. Εάν επρόκειτο για Quiz θα διαλέγαμε την απάντηση γ!

εργαλεία για αυτόνομη
προλεταριακή χρήση

για επικοινωνία: metro.tools@yahoo.com
autonomia71.wordpress.com